

Çocukluğumu Terk Etsem Bile

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 08 Ağustos 2024

"Hayallerimle bile her şeyi sevebilir, yaşanabilir ve ilgi çekici yapabilirdim.

Sonra birden ve hızlıca, baş edilemeyen sağanak bir yağmur seli gibi büyüdüm.

Şimdi nereye baksam yabancı bir yüz, kirli bir dünya, kırılğan bir kalp, bir inşirah beklentisi...

Kim çocukluğunu bulursa onu kirlenmemiş temiz bir kalpte saklasın.

Çünkü ben, geleceği konuşmaya başlayıp, büyüklerin masallarına inandığımdan beri çocukluğumu terk ettim."(Alıntı)

Yankısı duyulmazken sesimin, renklerin alacasında saklı bir resim mahiyetinde ve ruhumun baş şehri; yalnızlığın ilacı sükün ederken bir bir içimin damgalı fotoğrafları.

Bir düş karesinde unutulmuş çocukluğum.

Bir gerçeğin kehanet alfabesinde pörsümüş imgelerin başkaldırışı.

Yerin göğün kundaklandığı ve ruhumun sarmalında elimden düşürmediğim taş-bebek tüm çocukluğumu ona adadığım günde kaç vakit kundaklarken sıska bedenini ve kuluçkada hikâyelerim, ninnilerini eksik etmeyen annemin sıcak elleri.

Kutsanmış şarkılar mozaiği ve evin penceresinde konuşlu göçmen kuşlar.

Gölgelerin tutarsızlığı ve lalden sözcükler önüm arkam sağım solum sobe: ben hala çocuğum.

Tekelinde kaldığım kadar çocukluğumun...

Z/afiyet belledikleri insanların ve göç mevsimine denk düşen ergenlik yıllarım kendimle barışık olsam bile ruhumla bedenim arasına nifak sokanlar ve elimde o devasa büyüteç içime odaklandığım sürecin baskısında derdim tasam yok iken de kendimle ve çocuk aklımla inandığım her insan her çocuk nasıl ki benim arkadaşım...

Oysaki yalnızım.

Oysaki ben yalnız bir çocuk oldum elbet yalnızlığı ben seçmedim insanlardı sırça köşkünde yaşarken üstüme çamur sıçratan ve kim bilir kaç defa tası tarağı toplayıp da gidecek iken kendimden.

Bir buluta rast geldim sonra.

Hayalperest varlığımla umut belledim her yeni günü ve her hayalimi de gerçek kılmak adına canhıraş cebelleştığım kadar hayatla ve gerçeklerle sadece bir kumpas olduğunu bilemediğim kadar hayatın ve işte yüreğimin ilk kırık fay hattı bense ne çok kere af dilemişken Tanrıdan sevdiklerim adına.

Sevginin mahiyetinde kökledim de duygularımı henüz körüklü otobüslerin tedavülde olmadığı yıllarda belki de sığındığım bir gardı binek bildiğim vagonların cam kenarında jet hızıyla ilerlerken tren en çok da gözüme lokomotif kestirdiğim ve de ruhumda saklı o körebe.

Göğün yere göz kırptığı.

Yerkürenin de ayaklarının yerden kesildiği...

Ve muzip yüreğimle kolaylıkla da sevebilirken insanları içimdeki âlemi de sunmuşken altın tepside.

Kordan heceler.

Kordan yenilgiler.

Şairin de vurguladığı üzere:

“ Elimde, cennete yollamak istediğim tek kelime “çocukluğum” kalmıştı.”

Cennetin müdavimi.

Çocuk aklımın kaçkın imgeleri.

Ruhumun inşa ettiği kumdan kaleleri bir rüzgârın dahi asla yıkamayacağına dair geliştirmiş olsam da bu çılgınca düşünceyi.

Ve eş güdümlü mermiler baskınında ilk olarak yıkılırken solumdaki kale’ m ve sonlanmadığı kadar hayallerim ve minicik ellerime de en yakışan iken kurşundan kalemim.

İlk şiirlerimi yazdığım o çocukluk günlerim, kayıp bir nesrin de neşrinde ipin ucunda sallandıracak iken ruhumu ve bedenimi iplere asıldığım kadar da kanayan ellerim ve yüreğim.

Her günün bir oyun mahiyetinde olduğuna da hükmetmişken.

Dibi görmenin bir ihtimal dâhilinde dahi olmadığına da kesinlikle inanmışken ve işte dün de takılı o gelişim sürecinin çocukluk iksiri ve kesri:

Keşmekeşi cihanın kaosu ruhumun kalburüstü duygularımın da başşehri elbet çocuk kalmak ve çocuksu bir aşkla koca cihana kanat açmak ardı ardına kırılrsa da kanatlarım kanadığıma kani bir Allah’ın kulunu dahi kanatmayacağıma dair ettiğim yemin kutsal kitabın üstüne.

Alametifarikası oyunlarımın ve içinde saklandığım oyun bahçesini cennet bildiğim kadar da hayatın tüm renklerini içime çektiğim bir avuç dahi olsa ruhumun külü ve el avuç açmadan yaşıyor olabilmenin kıvancı ne de olsa ben hala bir çocuğum...